

ΕΙΔΟΜΕΝΗ, ΚΙΛΚΙΣ

ζεται Χαϊντάρ κι είναι Ιρακινός, έκανε το ταξίδι Βαγδάτη - ελληνικά σύνορα σε 24 μέρες, πληρώνοντας 1.300 δολάρια στους διακινητές. Μου δείχνει στο κινητό του μια «σέλφι» που τράβηξε την ώρα που αποβιβάστηκε απ' το φουσκωτό -που τους έφερε απ' την Τουρκία- στη Μυτιλήνη. Στη φωτογραφία χαμογελά ευτυχισμένος που έφτασε στο «Γιουανισιάν». Το χαμόγελο δεν του έχει φύγει ούτε αυτές τις δύσκολες ώρες, κάτω από τη βροχή... Μου δείχνει τη φωτογραφία του γιου του, που άφησε πίσω στη Βαγδάτη κι ευελπιστεί να ξαναμίξει μαζί του στο μέλλον, στον «παράδεισό του», τη Γερμανία! Ένας ξανθός χαριτωμένος μπόμπρας, ίδιος ο πατέρας του, σ' ένα καλοβαλμένο, αστικό σπίτι -στη μακρινή Βαγδάτη ή όπου αλλού στη Μέση Ανατολή... Φοβάμαι πως θα χρειαστεί να περιμένει πολύ να ξαναδεί τον πατέρα του.

Μια πιτσιρίκα, με υπέροχα γκριζογάλανα μάτια, κουρνιάζει ανάμεσα στον Χαϊντάρ και σε μένα, ακουμπώντας στο αυτοκίνητο, και μου γνέφει ότι πεινάει... Της ζητώ να μείνει κοντά μας, ν' αποφύγει τον πιεστικό συνωστισμό.

9.00μμ - ΕΙΔΟΜΕΝΗ Επιτέλους, τα παιδιά κατάφεραν ηρωικά να στήσουν τους πάγκους και να τοποθετήσουν

τα τρόφιμα. Η πίεση μεγαλώνει, χέρια απλώνονται από παντού μέσα στο σκοτάδι προς τη φωτισμένη τέντα μας, άνθρωποι εξαντλημένοι ψελλίζουν ή γνέφουν «πεινάω». Σκούρα μάτια, μας κοιτάζουν παρακλητικά κι ευγενικά, με βουβή αξιοπρέπεια, ή άλλα απαιτητικά, με ανυπομονησία... Με τη βοήθεια λίγων αγγλόφωνων προσφύγων έχει μπει μια μικρή σειρά, ένας ένας περνά μπροστά από τον πάγκο και παίρνει μια μερίδα φαγητού. Οι περισσότεροι λένε σ' Αραβικά ευχαριστίες ή μας σφίγγουν το χέρι. Άλλοι απομακρύνονται επικεντρώνοντας όλη την προσοχή τους στο φαγητό που τους προσφέρθηκε...

Οι ατομικές μερίδες δεν φτάνουν για όλους. Είναι τόσο πολλοί! Πάνω που λες πως η ουρά τελείωσε, προστίθενται νέοι κι άλλοι κι άλλοι... Λεωφορεία κατεβάζουν συνεχώς νέα κύματα προσφύγων μέσα στη νύχτα... Στα σκοτεινά, μέσα στη βροχή, διασχίζουν τα χωράφια ανάμεσα στον δρόμο και στον «καταυλισμό» και φθάνουν κοντά μας.

Αρχίζουμε τη διανομή των ατομικών πακέτων, με είδη πρώτης ανάγκης. Νεαροί άνδρες σπρώχνουν ν' αρπάξουν σακούλες που προορίζονται για γυναίκες. Ανοίγω μια και τους δείχνω τις σερβιέτες που περιέχει! «Σας χρειάζεται κάτι τέτοιο;» τους φωνάζω σ'

Αγγλικά! Οι νεαροί οπισθοχωρούν ντροπιασμένοι και κάνουν χώρο στις γυναίκες, με μαντίλες ή τσαντόρ οι πιο πολλές, που περιμένουν υπομονετικά να τους δοθεί κάτι.

Μάχες σώμα με σώμα ξεκινούν όταν ξεκινάμε τη διανομή αδιάβροχων! Έστω και μια πλαστική σακούλα μεγάλου μεγέθους (απ' αυτές των καθαριστηρίων) τους είναι πολύτιμη! Πολύ περισσότερο όταν ο Θωμάς αρχίζει να μοιράζει πραγματικά αδιάβροχα! Η πίεση ξαναγίνεται μεγάλη, από κάθε πλευρά! Κάποιοι κρατιούνται απ' τα καλώδια του ρεύματος, η τέντα μας φωτίζεται και σκοτεινιάζει κάθε λίγο, καθώς το ρεύμα από τη γεννήτριά μας κόβεται... Πολλοί γονείς πλησιάζουν και ζητούν ένα ζεστό ρούχο για τα παιδιά τους. Σε λίγο ξεκινάμε τη διανομή ρούχων και παπουτσιών, για μικρούς και μεγάλους. Απελπισμένοι συμβιβάζονται με παπούτσια ακόμα και δυο νούμερα μικρότερα, προκειμένου να φορέσουν κάτι πιο ζεστό απ' τα σανδάλια τους!..

Η ψυχολογική πίεση που νιώθει, βλέποντας τόσο δυστυχία γύρω σου, σε καταβάλλει και σωματικά. Συναισθάνεσαι πως η βοήθεια που δίνεται είναι σταγόνα στον ωκεανό! Αυτή η σκέψη σε παραλύει!.. Η Στέλλα κλαίει συνέχεια!.. Αναρωτιόμαστε πώς μπορούν αυτοί οι άνθρωποι (ο Θωμάς

κι η ομάδα του) να στέκονται όρθιοι, στην εθελοντική έπαλξή τους, και να περνούν επί επτά μήνες συνέχεια αυτό που βιώνουμε εμείς για μόλις ένα βράδυ!

11.20μμ - ΕΙΔΟΜΕΝΗ Έχουμε διαθέσει κάθε τι που κουβαλήσαμε για τους πρόσφυγες. Δεν μας έχει μείνει τίποτα πα... Τους το λέμε, παρ' όλ' αυτά πολλοί παραμένουν μαζί μας. Για μια τελευταία κουβέντα. Μας ρωτούν τι τους περιμένει μετά τα ελληνικά σύνορα, ποια είναι η πολιτική των ευρωπαϊκών χωρών για τους πρόσφυγες τις μέρες αυτές, πόσους πρόσφυγες θα δεχθεί η Γερμανία -ο τόπος των ονείρων τους... Ένας μεσήλικας έρχεται καθυστερημένος και ζητά παπούτσια. Είναι ξυπόλυτος. Ο Θωμάς του προτείνει να βγάλει τα δικά του παπούτσια, να του τα δώσει! Ο πρόσφυγας αρνείται, με αξιοπρέπεια, ευχαριστώντας τον θερμά για τη χειρονομία! Ο άνδρας μου θυμάται πως έχει στο πορτ μπαγκάζ εφεδρικά αθλητικά παπούτσια. Ρωτά τον άνδρα τι νούμερο φοράει. «43»! Ταιριάζουν! Του τα προσφέρει, ο πρόσφυγας τα φοράει και αγκαλιάζει τον Κώστα και τον Θωμά κλαίγοντας, ευχαριστώντας τους. Μας ρωτούν από ποιον Οργανισμό είμαστε, αν είμαστε κρατικοί υπάλληλοι, αν η βοήθεια είναι κρατική. Τους λέμε πως είμαστε απλοί Έλληνες, που ξέρουν από διωγμούς και προσφυγιά, κι ότι όλ' αυτά είναι βοήθεια από τον απλό ελληνικό Λαό. Από το υστέρημά του -ξέρουν οι περισσότεροί τους για την κρίση στην Ελλάδα... Μένουν με το στόμα ανοιχτό! Ύστερα, έρχονται καταπάνω μας και μας αγκαλιάζουν με χίλιες ευχαριστίες, κλαίγοντας...

Γύρω μας, σ' όλη την έκταση του αυτοσχέδιου καταυλισμού, έχουν ανάψει μικρές φωτιές για να νικήσουν το βραδινό ψύχος και την υγρασία, με την βροχή να συνεχίζεται ασταμάτητη. Οι πιο τυχεροί στριμώχνονται στις μικρές σκηνές τους, χιλιάδες άλλοι έχουν στρώσει πλαστικές σακούλες στο βρεγμένο έδαφος και ξαπλώνουν να κοιμηθούν κάτω από τη βροχή, ξέσκεποι! Οδηγούμε με δυσκολία τ' αυτοκίνητα ανάμεσά τους, φεύγοντας απ' την Ειδομένη... Τους αφήνουμε να περάσουν άλλη μια δύσκολη νύχτα. Θα περιμένουν να ξημερώσει, να δουν αν και πότε οι Σκοπιανοί θα τους αφήσουν να περάσουν στο έδαφος τους, για να συνεχίσουν το μακρύ ταξίδι τους προς το κέντρο της Ευρώπης. Στο δρόμο της επιστροφής μας στο Κιλκίς, λίγο πριν τα μεσάνυχτα, συναντάμε κι άλλα μπουλούκια προσφύγων, ανεβαίνουν με τα πόδια προς τα σύνορα... Τα παιδιά κοιμούνται στις αγκαλιές των κατάκοπων γονιών τους...

Κι εμείς παίρνουμε μέσα στη νύχτα τον δρόμο για την Καβάλα.

Υ.Γ.: Ευχαριστούμε θερμά την «Ομάδα του Κιλκίς» για την απίστευτη εμπειρία! Θα ξανάρθουμε! Ευχαριστούμε πολύ τους συγγενείς και φίλους από τη Νικήσιανη Καβάλας για τα είδη που πρόσφεραν!